

Tarina järven eliöistä

Tapahtuipa kerran tuhansien järvien maan eräällä syrjäisellä järvellä seuraavaa. **Matti-poika** käveli järven rannalla **onkivapa** olkapäällään. Hän istahti järven rannassa olevalle isolle **kivelle** onkimaan. Samalla hän katseli kiven vierellä kasvavien **järvikortteiden** heilumista vienossa tuulenvireessä. Siinä onkiessaan Matti huomasi **kalasääsken** lentävän yläpuolellaan. Upea lintu tuo kalasääski, tuumi Matti, ja siinä samassa sääksi lähti syöksyyn vettä kohti. Matti näki veden pinnan alla järvikortteiden lomassa **hauen**, johon sääksi oli aikeissa iskeä. ”Jos pelastat minut sääksen kynsistä, otan sinut mukaani vedenalaiseen valtakuntaani”, kuuli Matti hauen puhuvan. ”Mitä ihmettä!” ajatteli Matti. ”Kuulinko todella hauen puhuvan?” Hauki toisti sanansa: ”Jos pelastat minut sääksen kynsistä, otan sinut mukaani vedenalaiseen valtakuntaani.” Uskottava se on, ajatteli Matti, jätti onkivapansa kiven vierelle ja syöksyi veteen järvikortteiden sekaan pelottaen sääksen tiehensä.

Hauki lähti uimaan veden alla Matti mukanaan. ”Lähdetään etsimään saalista, minun on kova nälkä,” se sanoi Matille ja piiloutui järvikortteiden sekaan odottamaan. Ei tarvinnut odottaa kauankaan, kun paikalle ui sorja **ahven**. Hauki avasi suuren leukansa paljastaen hurjat pedon hampaansa ja aikoi juuri syöksyä ahvenen kimppuun, kun ahven huomasi hauen. Matti kuuli ahvenen puhuvan: ”Pelasta minut hauen kidasta, niin otan sinut mukaan valtakuntaani.” Matti mietti, mitä tehdä. Hauella on kova nälkä, ja sen olisi saatava syötävää, mutta ahven näytti niin säällittävältä hauen suuren leuan ammottaessa sen edessä, että Mattin oli pakko pelastaa ahven. ”Kiitos, Matti!” kuuli Matti ahvenen sanovan. ”Olin juuri etsimässä ruokaa, kun tuo hirmuisen iso hauki oli siepata minut. Lähdetään tuonne kiven juurelle saalistamaan.”

Matti lähti ahvenen kanssa kiven juurelle. Paikallaan nököttäessään he huomasivat pohjamudassa paikallaan piilottelevan **sudenkorennon toukan**. Tuossapa hyvä saalis, ajatteli ahven ja oli napata sudenkorennon toukan suuhunsa. Juuri silloin kuuli Matti sudenkorennon toukan puhuvan: ”Jos pelastat minut ahvenelta, otan sinut mukaan liejuiseen valtakuntaani.” Matti mietti, mitä tehdä. Ahvenella oli kova nälkä, mutta toisaalta sudenkorennon maailma kiinnosti häntä. Matti syöksyi sudenkorennon toukan ja ahvenen väliin ja pelasti toukan ahvenen leuoilta. Sudenkorennon toukka käski Mattia pitämään lujasti kiinni sen panssarimaisesta kuoresta. Aitosudenkorentojen tapaan se puhalsi suolestaan vesisuihkun ja suorastaan syöksyi matkaan Matti mukanaan järvikortteiden tuntumaan.

Järvikortteeseen oli imukupeillaan kiinnittynyt **hevosjuotikas**, joka liikkui hiljaa veden liikkeiden mukana. Tuossapa oiva makupala minulle, ajatteli sudenkorennon toukka ja heitti pyyntinaamarinsa auki valmiina nappaamaan hevosjuotikkaan. Hevosjuotikas huomasi sudenkorennon toukan aikeet, ja Matti kuuli sen pyytävän apua: ”Jos pelastat minut sudenkorennon hirveän pyyntinaamarin saaliiksi joutumiselta, otan sinut mukaan valtakuntaani.” Matti ajatteli, että mikäpäs siinä. Muka-vammalta näytti kellua kiinni järvikortteessa kuin tonkia pohjamudissa sudenkorennon toukan kanssa. Niinpä hän pelasti hevosjuotikkaan ja lähti sen mukana järvikortteiden sekaan.

Vähän matkan päässä näkyi lähes lahonneita järvikortteita ja niitä mutustelemassa **vesisiira**. Tuossapa oiva makupala minulle, ajatteli hevosjuotikas ja ojensi itsensä kohti vesisiiraa. Vesisiira huomasi hevosjuotikkaan aikeet ja huusi viime hetkessä Matille avunpyynnön: ”Jos pelastat minut hevosjuotikkaan leuoilta, otan sinut mukaan valtakuntaani.” Mikäpäs siinä, ajatteli Matti, pelasti vesisiiran ja lähti sen matkaan jättäen hevosjuotikkaan kellumaan kiinni järvikortteeseen. ”Mitä ovat nuo kauniit, erimuotoiset vihreät kuviot?” kysyi Matti vesisiiralta tarkoittaen **viherleviä**, jotka kelluivat veden pinnan tuntumassa. ”Ne ovat viherleviä ja ne ovat herkkuaani!” totesi vesisiira. Voi ei, ajatteli Matti. Kohta nekin pyytävät apuani, ettei vesisiira saa niitä syötyä.

Parasta lähteä kiireen vilkkaan pois täältä, jotta pääsen itsekin syömään. Nälkä alkaa kurnia vatsan pohjassa. Ja niin Matti ui ohi viherlevien ja vesisiiran ja näki matkallaan myös hevosjuotikkaan kellumassa järvikortteessa. Mutta mitä nyt! Yhtäkkiä Matti paiskautui vasten järvikortteita. Jokin hirmuinen voima oli työntänyt hänet pois reitiltään. Matti näki lättäjalkojen uivan pois päin. **Telkkähän** se oli uinut hänen ohitseensa ja oli juuri sukeltamassa nappaamaan sudenkorennon toukkaa saaliikseen. Nyt on noustava pintaan, ajatteli Matti. Tästä pelastamisesta ei tule loppua, jos jään taas sitäkin auttamaan. Matti nousi pintaan yhtä aikaa telkän kanssa ja huomasi jonkin suuren eläimen rouskuttelevan järvikortteita. Majavahan se siinä, tunnisti Matti. Se ei ainakaan tarvitse apuani. Niinpä Matti lähti kävelemään järvikortteiden seasta kohti kiveä. Vedessä lompsiessaan hän pelotti matkaan paikallaan lymyilleen ahvenen ja hauen ja näki kalasääsken lentämässä taivaalla. Onpa mielenkiintoista tuo elämä veden alla, ajatteli Matti istahtaen kivelle kaatamaan vettä saappaistaan. Onkivapa olallaan hän lähti kotia kohti.

Kettunen, A. & Laine, A. (toim.):

Ilmiöt ihmeteltäviksi – Monialaisia ideoita ulkona oppimiseen (PS-kustannus 2017)